

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

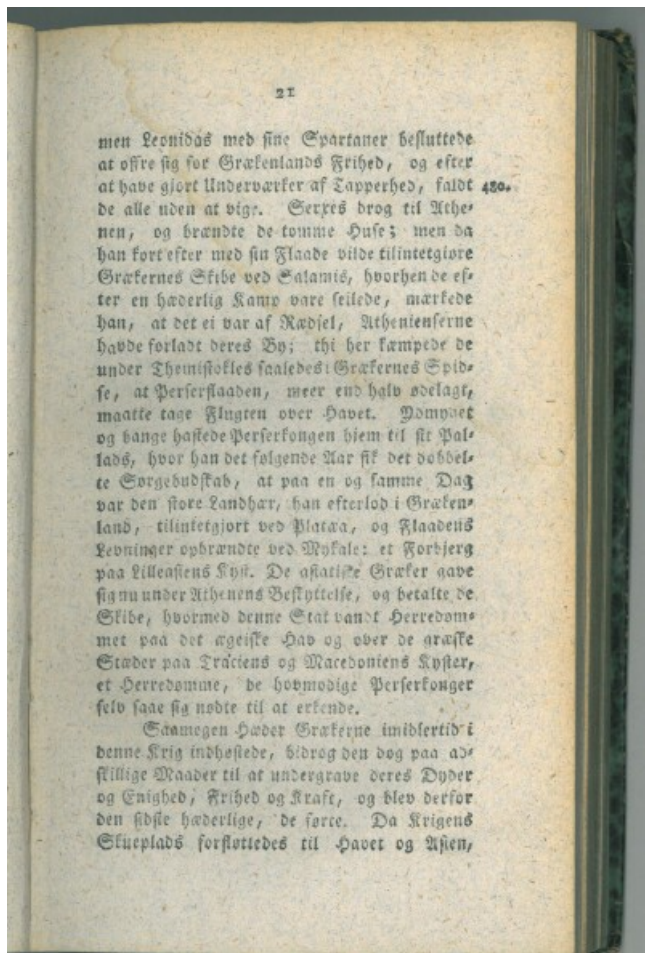
Titel: Udrag fra Kort Begreb af Verdens Krønike i Sammenhæng

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 21. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1812_189-txt-shoot-idm1498/facsimile.pdf (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

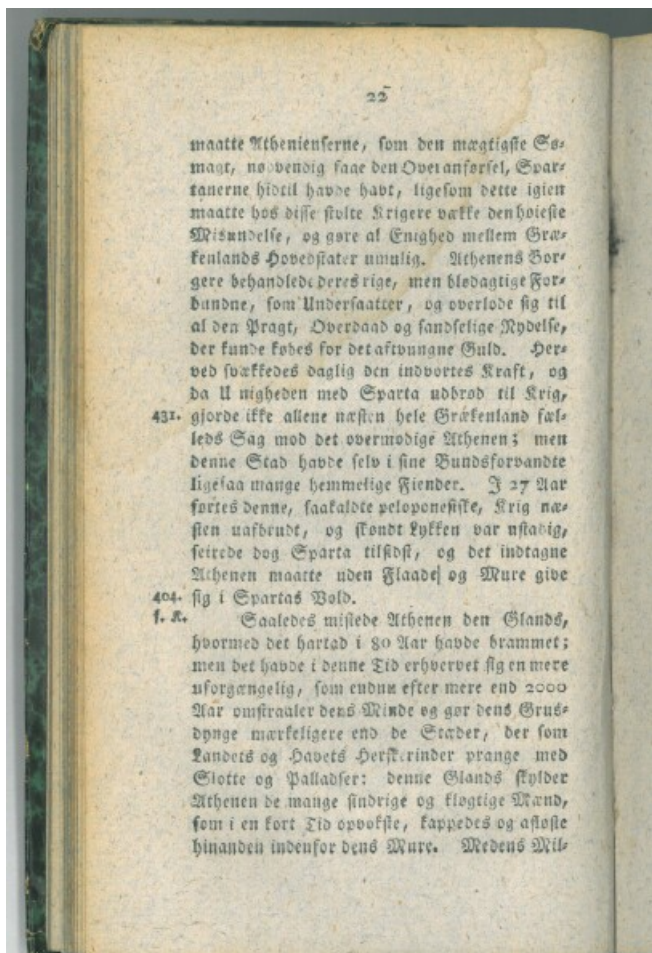
Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

men Leonidas med sine Spartaner besluttede at ofre sig for Grækenlands Frihed, og efter at have gjort Underværker af Tapthed, faldt de alle uden at vige. Serxes drog til Athenen, og brandte de tomme Huse; men da han kort efter med sin Flaade vilde tilintetgjøre Grækernes Skibe ved Salamis, hvorhen de efter en hæderlig Kamp vare seilede, mærkede han, at det ei var af Rædsel, Athenenserne havde forladt deres By; thi her kæmpede de under Themistokles saaledes: Grækernes Spidsse, at Perserskaden, meer end halv adslagt, maatte tage Flugten over Havet. Dampvægt og bange hastede Perserkongen hjem til sit Palads, hvor han det følgende Aar fik det dobbelte Sorgbudskab, at paa en og samme Dag var den store Landhar, han efterlod i Grækenland, tilintetgjort ved Plataa, og Flaadens Konginger opbrandte ved Mykale: et Fortsærg paa Lilleasiens Kyst. De asiatiske Græker aave sig nu under Athenens Bestyrelse, og betalte de Skibe, hvormed denne Stat vandt Herredomsret paa det ægeiske Hav og over de arabiske Stæder paa Træciens og Mæcedoniens Kyster, et Herredomme, de hovmodige Perserkonger selv saae sig nøbte til at erkende.

Såmogen Hæder Grækerne imidlertid i denne Krig indhøstede, bidrog den dog paa adskillige Maader til at undergrave deres Dyder og Enighed; Frihed og Kraft, og blev derfor den sidste hæderlige, de førte. Da Krigens Skueplads forskjøtedes til Havet og Asten,

maatte Athenenserne, som den magtigste Sømagt, nødvendig saae den Overtansførelse, Spartanerne hidtil havde haft, ligesom dette igien maatte hos disse stolte Krigere vække den højeste Misundelse, og gøre af Enighed mellem Grækenlands Hovedstater umulig. Athenens Borgere behandlede deres rige, men bloddagtige Fjendne, som Underfaatter, og overlode sig til al den Pragt, Overdaad og sandfælsige Nydelse, der kunde fødes for det afvundne Guld. Her ved svækkedes daglig den indbortede Kraft, og da Uenigheden med Sparta aabrod til Krig, gjorde ikke allene næsten hele Grækenland fælleds Sag mod det overmodige Athenen; men denne Stad havde selv i sine Hundstovrande ligesaa mange hemmelige Fjender. I 27 Aar førtes denne, saakaldte peloponnesiske, Krig næsten uafbrudt, og stundt Lykken var uskabig, seirede dog Sparta tilkøst, og det indtagne Athenen maatte uden Flaadef og Mure gibe

431. sig i Spartas Vold.
1. K. Saaledes mislede Athenen den Glands, hvormed det hartad i 80 Aar havde brammet; men det havde i denne Tid erhvervet sig en mere uforgængelig, som endnu efter mere end 2000 Aar omfraaler dens Minde og gør dens Brudsdyngre mærkeligere end de Stæder, der som Landets og Havets Herkterinder prange med Slotte og Palladser: denne Glands stybder Athenen de mange sindrige og klogtige Mand, som i en kort Tid opsofste, kappedes og afsofste hinanden indenfor dens Mure. Medens Mis-

